

O programu, jaká chce být církev

Sk 2,36-47: „Ať tedy všechen Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Mesiášem.“ Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: „Co máme dělat, bratří?“ Petr jim odpověděl: „Obratť se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ A ještě mnoha jinými slovy je Petr zapřísahal a napomínal: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí. Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se. Všech se zmocnila bázeň, neboť skrze apoštoly se stalo mnoho zázraků a znamení. Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společné. Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval. Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse.

Lk 2,29-30: „Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení“

I.

Církev je parta lidí, kteří čekají na to, co Bůh slíbil a na co už je zaděláno. Z toho, co Bůh slíbil, nekouká v první řadě strach: ten si tam lidi najdou taky (strach, abychom nepromarnili šanci, kterou jsme od Boha dostali), ale v první řadě je tu ta šance, ta naděje, která nás drží. Jeden z apoštolů to vyjádřil tak, že Ježíš, díky němuž věříme, už mezi námi není, ale slib, že s námi Bůh bude dál, nepřestává platit.

Sice je to jen slib, ale je od Boha: což za prvé znamená, že platí. A za druhé, že není v naší moci, když je Boží, a tak to nejen neumíme zařídit, ale vlastně ani moc popsat. Boha vnímáme takřikajíc ve třech rolích: jako Otce (stvořitele), Syna (spasitele) a Ducha svatého. Duch svatý je to, co se vám někdy může stát: že vás potká a trochu změní, třeba vám vnukne nápad a inspiruje vás k dobrému a snad vám k tomu dá i kuráž.

Sami si Božího ducha neopatříme, ale můžeme se s jeho silou a vlivem potkat. Ne natrvalo, Boží duch na vás nezůstane jak lepidlo, ale když se vás ujme, můžete udělat spoustu dobrého (ani byste to do sebe předtím neřekli). Člověk může udělat pro lidi něco důležitého, ale ještě než mu postavíte pomník, on už pod vlivem Ducha zase není (protože Duch není lepidlo, ale síla, která vane, kam chce). Což v praxi znamená: Nevkládejte naději do velikánů (ani včerejších ani dnešních), na ně nespolehejte, nýbrž na toho zmíněného Ducha, který je v tu pravou chvíli inspiroval a posiloval (a to není napořád). Ale zároveň to taky znamená, že důležité dobré věci může zítra udělat kdokoli z těch, do koho byste to dnes neřekli – i to je záležitost onoho vanutí, s nímž se můžeme potkat a ono nás to změní.

II.

To se křesťané museli učit a učí se to dodnes. Že není radno doufat v knížata, jejichž síla někdy i skálu láme: vládcové možná budou spravedliví nebo vás možná budou pronásledovat nebo si vás naopak něčím kupovat, ale tak ani onak ani o píd' nepřiblíží tamtu Boží budoucnost, protože toho prostě nejsou schopni. Nedoufejte v knížata, ale nespolehejte ani na nepřehlédnutelné církevní postavy či postavičky: někteří byli nebo jsou dnes důležití, protože je Boží duch probral k životu a do akce, která byla potřebná, ale odkaz nikoho z lidí není věčně živý – věčně živý je jen ten Boží svatý duch, který probudí do života a do akce zase někoho dalšího tam, kde to bude potřeba.

To se ta parta, co si říká církev, musela učit a hledala, jak s tím

má zacházet. Proto se scházeli a připomínali si, co jim říkali první apoštolé, a byli spolu a modlili se. To rozpomínání, co nám předali apoštolové, je zásadní a důležité, protože lidi se dokážou načas sjednotit i na něčem, co s Boží vůlí nemá zbla společného. Ježíš Boží vůli vyložil jako radost pro všechny, kdo k ní neměli přístup, a jako Boží milost pro všechny. Lidi se však dokážou spojit i proto, aby někoho odstrčili, někomu zatli tipec a se zlověstným nadšením šíří nenávist a hněv. Církev ať je v tom jiná, protože střeží a nese Boží vůli, tak jak ji převzala od apoštolů.

V dopisech dávných autorů, třeba Pavla nebo Jakuba, se už v Bibli dočtete, že křesťané nebyli vždycky svorní a šli si na nervy, občas mezi nimi vypukly ostré spory a tu a tam jim někdo musel připomenout, že se hněv nemá táhnout přes západ slunce a že silnější nemá pohrdat slabším a vybavenější méně vybaveným (a platí to i naopak). Církev je zkrátka parta lidí a podle toho to taky vypadá, jenomže máme tamtu svatou naději – čekání na to, co Bůh slíbil a co je už blizoučko.

III.

Na začátku evangelia hlásili andělé: „Dnes se vám narodil spasitel, který bude pro všechny lidi.“ Že je tím spasitelem míněn Ježíš, to z vyprávění známe. Víme něco málo z toho, co dělal a co říkal (aby radost ze života měli i ti, kdo na ni nedosáhnou), víme, jak to s ním neslavně skončilo, a známe příběh o tom, že to vlastně nebyl konec a že teď máme nést Boží vůli lidem my, ta lidská parta, která se těší na to, co Bůh slíbil.

Že je Ježíš spasitel, to je informace, kterou v (po)křesťanském světě skoro každý zná. Méně už, co se myslí tím spasením. Co to je? Zjednodušeně řečeno je to vysvobození z nebezpečí, z parátů nepřátel, z toho, co vám hrozí: vysvobození naprosté, jaké může zařídit jen Bůh. V dnešní době se spasení a poslední soud nestávají tématem, které by lidi pálilo, protože je trápí něco jiného: nebojí se zatracení, ale spíš stresu, deprese, vnitřního vyhoření, osamění a prohraného života. Což od těch dávných

témat není tak daleko, jen se to pojmenovává jinak.

„A co teda máme dělat?“ ptal se v evangeliu leckdo a dostal odpověď, která jde dohromady s Boží vůlí. „Co tedy máme dělat?“ ptali se i teď a Petr jim řekl: „Přiznejte si, co vás tíží, a přijměte odpuštění“ a pak ještě dodal: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ Zvráceným pokolením se rozumí ne ti druzí, ale my všichni, pokud se nám nějak ztratí ze zřetele cíl – to Boží vysvobození.

IV.

Církev je parta lidí, kteří čekají na to, co Bůh slíbil. Je to parta lidí a podle toho taky vypadá – jenže máme tamtu naději, která je na dosah ruky. Můžeme se jí dotknout, ne až budeme vzorné pokolení (toho se nedočkáme), ale když přijmeme to, co Ježíš popsal jako Boží vůli: totiž vysvobození, které Bůh nabídl a slíbil a my se s ním můžeme potkat a zažít vlastní kůži (to ta síla, zvaná Duch svatý, opravdu umí).

Poslání a požehnání

Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!

Hledejte nejprve Boží království - a jeho spravedlnost učíte svou životní průvodkyní.

Odtud z kostela si odnese zvěst o milosti, jež tonoucí drží nad vodou a zbloudilé vyvádí z bažin.

Žijte z ní: a kéž Boží milost naplní vaše dny pokojem, pravdou a láskou, ať už půjdete kamkoli. Amen.